

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

3 юли 1986 година *

„Бюджетна процедура: правомощие на Европейския парламент да увеличи
незадължителните разходи”

По дело 34/86

Съветът на Европейските общности, за който се явяват неговите правни съветници г-н D. Gordon-Smith и г-н F. Van Craeynest, в качеството на представители със съдебен адрес при г-н J. Käser, директор на отдела по юридически въпроси на Европейската инвестиционна банка, Plateau de Kirchberg, Люксембург,

ищец,

подпомаган от

Федерална република Германия, за която се явява г-н M. Seidel, Ministerialrat във Федералното министерство на икономиката в Бон, в качеството му на представител,

Френската република, за която се явява г-н G. Guillaume, директор по юридическите въпроси в Министерството на външните отношения, в качеството на представител, и

Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия, за което се явява неговият представител г-н T. J. G. Pratt, Treasury Solicitor, подпомаган от г-н F. Jacobs, Queen's Counsel,

встъпили страни,

срещу

Европейския парламент, за който се явява неговият правен съветник г-н F. Pasetti-Bombardella, в качеството на представител, подпомаган от г-н J. Lever, Queen's Counsel в Лондон, и от адв. Lyon-Saen, avocat от Париж, със съдебен адрес в Генералния секретариат на Парламента, Plateau de Kirchberg, Люксембург,

ответник,

с предмет искова молба за отмяна относно законността на общия бюджет на Европейските общности за финансовата 1986 година,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Mackenzie Stuart, председател, г-н T. Koopmans, г-н U. Everling, г-н K. Bahlmann и г-н R. Joliet, председатели на състав, г-н G. Bosco, г-н O. Due, г-н Y.

* Език на производството: английски.

Galmot, г-н С. Kakouris, г-н Т. F. O'Higgins и г-н F. Schockweiler, г-н J. C. Moitinho de Almeida и г-н G. C. Rodríguez Iglesias, съдии,

постанови настоящото

генерален адвокат: г-н G. F. Mancini

секретар : г-н P. Heim

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, заведена в канцеларията на Съда на 11 февруари 1986 г., Съветът на Европейските общности е завел на основание на членове 173 от Договора за ЕИО и 146 от Договора за Евратом, иск за отмяна, насочена срещу Европейския парламент и целяща частична отмяна или, субсидиарно, пълна отмяна на общия бюджет на Европейските общности за финансовата 1986 година (ОВ L 358), а също и за отмяна на акта на председателя на Европейския парламент от 18 декември 1985 г., с който последния обявява, че този бюджет е окончателно приет.

2. Съветът, а също така и германското правителство, френското правителство и правителството на Обединеното Кралство, които са встъпили страни по делото в подкрепа на заключенията на Съвета, обвиняват Европейския парламент в това, че е увеличил по време на второто четене на проектобюджета на 12 декември 1985 г. някои бюджетни кредити в нарушение на Договорите, и по-специално на член 203, параграф 9 от Договора за ЕИО, и на съответните разпоредби на Договорите за Евратом и за ЕОВС. Тези увеличения биха имали за последствие повишаване на незадължителните разходи, фигуриращи в бюджета за 1986 г. по отношение на тези от 1985 г., които надвишават максималния процент на увеличение, определен съгласно член 203, параграф 9.

3. Европейския парламент излиза със становище, че процедурата е недопустима, и че евентуално трябва да се изтъкне, че той е спазил буквата и духа на член 203, параграф 9 от Договора за ЕИО. Именно Съветът не се е съобразил с разпоредбите на Договорите, по-специално тези на член 199 от Договора за ЕИО, като е представил на Парламента проектобюджет и след първо четене в Парламента на преработен бюджет, чието приемане би поставило Общностите в невъзможност да изпълнят своите задължения.

Относно допустимостта

4. Парламентът оспорва първо възможността Съветът да се позовава на член 173 от Договора за ЕИО с цел да поиска анулиране на бюджета в качеството му на акт на Европейския парламент. Според тази институция член 173 не предвижда актовете на Парламента да бъдат обект на контрол за законност и не позволява на Парламента да поставя под въпрос, пред Съда, законността на актове на Съвета и на Комисията на Общностите.

5. Въпреки това, трябва да припомним, че Съдът вече се е произнасял в своето Решение от 23 април 1986 г (Екологична партия „Зелените”, 294/83, Recueil, стр. 1339), че на основание на член 173 от Договора за ЕИО иска за отмяна може да бъде насочен срещу актове на Европейския парламент, предназначени да имат правни последици по отношение на трети страни, ако другите условия изискуеми от тази разпоредба са на лице.

6. В това отношение трябва да уточним, че общият бюджет на Общността е акт, който предвижда и разрешава предварително всяка година приходи и разходи; последните трябва да бъдат уравнивесени съгласно член 199, алинея 2 от Договора за ЕИО. Задължението за изпълнение на бюджета е на Комисията, съгласно член 205, в рамките на отпуснатите кредити, докато приходите определят нивото на данъка върху добавената стойност, което държавите-членки трябва да прехвърлят в сметките на Общността. Оттук следва, че бюджетът щом веднъж е бил утвърден от страна на председателя на Парламента, както е предвидено в член 203, параграф 7, става част от актовете, които имат правни последици спрямо трети страни.

7. Парламентът поддържа, че при всички случаи, утвърждаването от страна на председателя на Парламента, в съответствие с член 203, параграф 7 от Договора за ЕИО, прави бюджета окончателно приет и следователно той не може да се счита за оспорим акт. В действителност, председателят на Парламента извършва своето утвърждаване след края на бюджетната процедура, без да може да влияе на последната. Да се счита декларацията от страна на председателя на Парламента за оспорим акт би означавало в тези условия да се създаде трети автономен клон на бюджетния орган, различен от другите два, а именно Съвета и Парламента.

8. Тази теза трябва да бъде отхвърлена. Председателят на Парламента, който формално обявява, че бюджетната процедура е приключила чрез окончателното приемане на бюджета, и който по този начин придава задължителна сила на бюджета, както спрямо институциите, така и спрямо държавите-членки. Като упражнява тази функция, председателят на Парламента издава самостоятелен юридически акт, който има обективен характер, и в края на една процедура, която се характеризира със съвместното действие на различни институции. Той приема този акт не в качеството си на отделен орган, непредвиден от Договора, а в качеството си на орган на Европейския парламент.

9. Парламентът изтъква, че обсъждането от негова страна на второ четене на променен от Съвета проект не би могло да бъде обект на иск за отмяна.

10. Като развива този аргумент, Парламентът обяснява, че в рамките на бюджетната процедура ролята на Парламента и на Съвета се допълват, и че съвместното действие на тези две институции водят до съставянето на бюджета, който представлява общ акт и няма еквивалент с никой друг акт на институциите на Общността. Следователно той е изключен от евентуални процедури за отмяна, тъй като такъв акт не може да засяга обсъжданията от страна на една от двете засегнати институции. В това отношение Парламента припомня, че според член 176 от Договора за ЕИО, „институцията, която издава анулирания акт” е длъжна да вземе мерки, с които да осигури изпълнението на решението на Съда; но бюджетът на Общността, тъй като е приет от две институции не се подчинява на тази

разпоредба. Трябва следователно да констатираме, че контрол по на бюджета посредством иск за отмяна е невъзможен.

11. Съветът, в отговор на тези аргументи изтъква, че през 1975 г. бюджетът е бил подложен на контрола, предвиден от член 173 от Договора за ЕИО, като приемането на бюджета представлява акт на Съвета, произвеждащ правни последиствия би било неприемливо да стигнем до заключението, че авторите на поправките на Договора в бюджетната сфера са искали, с увеличаване на ролята на Европейския парламент в тази област да извадят бюджета от категорията на актовете, подлежащи на съдебен контрол. Този контрол би бил абсолютно необходим на задължението на институциите да действат в рамките на своите правомощия.

12. Трябва да отбележим, че съгласно член 203, параграф 10, от Договора за ЕИО, всяка институция упражнява правомощията, които са ѝ дадени в бюджетната сфера в съответствие с разпоредбите на Договора. При липса на възможност да се осигури съдебен контрол от страна на Съда на актовете на бюджетния орган, институциите, които са оправомощени в тази сфера биха могли да навлязат в правомощията на държавите-членки или на другите институции и да надхвърлят границите на собствените си правомощия. Някоя разпоредба на Договорите не изключва започването на производство за отмяна срещу актове, които са от бюджетната сфера.

13. Оттук следва, че бюджетният характер на оспорваните актове не пречи на допустимостта на иска. Становищата на Парламента относно мерките, които следва да се предприемат в случай на отмяна ще бъдат взети предвид, когато се разглежда спора по същество.

14. От казаното по-горе следва, че аргументите срещу допустимостта на процедурата за отмяна следва да бъдат отхвърлени в тяхната цялост.

По същество

15. Трябва първоначално да разгледаме подобни разпоредби като член 203 от Договора, които се намират в центъра на спора между страните, а също така и приложението, което е направено на посочената разпоредба по време на процедурата, последвала съставянето на бюджета за финансовата 1986 година. Параграф 9 от този член гласи, че тази процедура, дотолкова доколкото се отнася до фиксиране на разходите, наречени незадължителни, а именно разходите, различни от тези, които произтичат от задълженията на Договора или други актове приети в изпълнение на последния.

16. От разпоредбите на член 203, параграф 4, алинея 2 и от параграф 5, буква а), и от параграф 6, е видно, че Парламентът има право да промени бюджета що се отнася до незадължителните разходи, че Съветът има право да измени всяка от тези промени, така приети, но че Парламента може по време на второто му четене на проектобюджета, както е променен от Съвета, да измени или да отхвърли промените, направени от Съвета на тези изменения. От друга страна, що се отнася до задължителните разходи Парламентът не може, на второто четене, да постави

под въпрос решението на Съвета спрямо предложенията за промени, които Парламентът е направил по време на първото четене.

17. Въпреки това член 203, параграф 9, предвижда ограничение в увеличението на незадължителните разходи по отношение на разходите от същия вид, фигуриращи в бюджета за предходната финансова година. Това ограничение се изразява в „максимален процент на увеличение”, който институциите на Общността, по силата на параграф 9, алинея 3, са длъжни да спазват по време на бюджетната процедура.

18. Съгласно параграф 9, алинея 2, максималният процент е фиксиран за годината от Комисията въз основа на три обективни показателя, а именно нарастването на брутния национален продукт, средната промяна на националните бюджети и промяната в стандарта на живот. Когато по време на бюджетната процедура Парламентът, Съветът или Комисията преценят, че дейностите на Общностите изискват увеличение на този процент, може този процент да бъде установен, по силата на параграф 9, алинея 5, с договаряне между Съвета и Парламента.

19. За финансовата 1986 година, Комисията е заключила, след консултация с Комитета за икономическа политика, че максималният процент на увеличение се покачва на 7,1 %. Когато е представила проектобюджета, Комисията е отбелязала, че си е определила за цел да задържа растежа на бюджетните кредити за извършени плащания, необходими за незадължителните разходи в рамките на максималния процент от 7,1 %. Въпреки това тя е заявила, че по този принцип ще трябва да има някои изключения.

20. В това отношение, Комисията също така напомня, че в „общото политическо въведение” на проектобюджета се отбелязва, че от 1978 г. обема на бюджетните кредити за поети задължения се е увеличавал значително и то по-бързо от останалите, и че това развитие е довело, предвид разпределението във времето на съответните изисквания, до непрекъснато увеличение на финансовите нужди за посрещане на тези разходи. Сумата от 10 300 милиона ECU се е натрупвала от 1978 г., като от тази сума 8 200 милиона ECU се отнасят до трите структурни фонда, а именно Социалния фонд, Регионалният фонд и секция „Ориентиране” на ФЕОГА. С цел да се облекчат „тежестите от миналото”, и за да се осигури финансовото им покритие, Комисията е преценила, че увеличаването на бюджетните кредити за извършени плащания би трябвало да надвиши 7,1 % до необходимата степен за покриване на въпросните задължения през 1986 г.

21. Като приема проектобюджета на първо четене, Съветът е определил увеличение на бюджетните кредити за поети задължения, а също така и на бюджетните кредити за извършени плащания до размери, които се вписват в максималния размер на 7,1 %. Според изчисленията на Съвета, проектобюджета се характеризира с едно увеличение от 578,1 милиона ECU по отношение на бюджетните кредити за поети задължения или 7,05 %, и 430 милиона ECU в бюджетни кредити за извършени плащания или 7,04 %.

22. В бележките, придружаващи неговия проектобюджет, Съветът е заявил, че е „готов да преразгледа бюджетните кредити, вписани по отношение на ЕФРР и ЕСФ по време на второто четене на проектобюджета и да гарантира за тази цел, че

необходимите средства, за да се спазят поетите задължения, произтичащи от преговорите за присъединяване на две нови държави-членки, ще им бъдат предоставени”. От друга страна, той е заявил, че по отношение на тежестите от миналото, е убеден, че „това е един много сложен въпрос, и че двата клона на бюджетния орган трябва заедно да го решат, и че всяко решение на този въпрос задължително ще се разпростре върху редица финансови години.”

23. Параграф 9, алинея 4 предвижда в случай, когато процента на увеличение предвиден в проектобюджета, съставен от Съвета, е по-висок от половината на максималния размер, че Парламентът, като упражнява правото си за изменение, може още да повдигне нивото на незадължителните разходи в границите на половината от максималния процент. В случая, Съветът е изчислил този марж за свободно действие на Парламента, на 291,1 милиона ECU по отношение на задълженията и 216,65 милиона ECU за плащанията.

24. Трябва да отбележим, че цифрите, предоставени от Съвета не са изчислени по отношение на тези, които следват от бюджета 1985 г., така както той е приет и публикуван, а по отношение на един коригиран размер, тъй като по време на бюджетната процедура, довела до бюджета за 1985 г., Парламентът е приел някои изменения, по отношение на които Съветът е изразил резерви и възражения. Въпреки това, тъй като бюджета за 1985 г. не е бил предмет на иск за отмяна в необходимия срок, Съветът не би могъл, в рамките на настоящата процедура относно бюджета за 1986 г., да внесе корекция, целяща увеличение на незадължителните разходи като оспорва редовността на някои изменения, приети в хода на предишната бюджетна процедура; в действителност увеличенията на разходите, произтичащи от тези изменения са част от разходите, които са основани на параграф 9, алинея 1 представляват база за изчисления на максималния процент на увеличение. Ако не държим сметка за корекциите, извършени от Съвета, рамките в които Парламента може да действа свободно са от 294 милиона ECU относно бюджетните кредити за поети задължения и 217 милиона ECU за бюджетните кредити за извършени плащания.

25. Следва да се заключи, че измененията, приети от Парламента на първо четене са довели до глобално увеличение на незадължителните разходи, което значително надвишава размера, в който той би могъл да действа свободно, и който е посочен в предишната точка. Това увеличение се равнява, по отношение на проектобюджета, приет от Съвета и според различните методи за изчисляване, които Съветът и Парламентът са следвали, във всички случаи на над 1 700 милиона ECU, както за бюджетните кредити за поети задължения така и за бюджетните кредити за извършени плащания.

26. От парламентарните дебати става ясно, че тези аргументи, които по-специално целят да допринесат за облекчаване на „тежестите от миналото”, така както Комисията е била предложила в проектобюджета си и целящи от друга страна за подсилване на трите структурни фонда, за да способстват последните да посрещнат проблемите свързани с присъединяването на Общността на Испания и Португалия на 1 януари 1986 г. В своята резолюция относно проектобюджета от 14 ноември 1985 г. Парламента, след като е припомнил политическите и юридическите задължения, поети спрямо новите държави-членки е декларирал, че трябва да се запише отново на базата на стойности преценени за необходимите от Комисията 'на

необходимите кредити, за да се посрещне разширяването и голямата част на плащанията, които произтичат от ангажиментите вече гласувани по време на предишните бюджети като двете категории разноски са неделими.

27. По време на второто четене на бюджета Съветът е решил да увеличи незадължителните разходи по отношение на предвидените в проектобюджета, а именно с 1 199 милиона ECU за бюджетните кредити за поети задължения и от 1 251 милиона ECU за бюджетните кредити за извършени плащания, процента на тези увеличения представляват на основа на бюджет 1985 г. коригиран така както е направил Съвета от 14,63 % за първите и 20,5 % за вторите. С писмо от 29 ноември 1985 г. до председателя на Парламента Съветът е дал отчет за решенията, които той е взел относно приетите от Парламента изменения на първо четене като същевременно е отбелязал, че Съветът е решил в следствие на това да предложи на Парламента да фиксира за финансовата 1986 година относно незадължителните разходи нови проценти за бюджетните кредити за поети задължения (14,63 %) и за бюджетните кредити за извършени плащания (20,5 %).

28. Като коментира дебатите относно второто четене на бюджета, Парламентът е заявил, че смята промените, приети от Съвета за прекалено скромни, и че той не е съгласен да приеме размерите, определени от Съвета на второ четене, нито коригираните цифри на максимално увеличение. В действителност дебатите бяха маркирани от желанието да се установи бюджет, в който разноските, свързани с разширяването и с „тежестите от миналото“ да бъдат в достатъчна степен взети предвид.

29. По време на 1052-та си сесия, състояла се в Страсбург на 11 и 12 декември 1985 г., Съветът е формулирал компромисно предложение, което той определя като последно предложение. В това отношение Съвета е обявил, че е готов да приеме ново увеличение на размерите, приети вече на второ четене, а именно от 195,7 милиона ECU от бюджетни кредити за поети задължения и от 241,8 милиона ECU от бюджетни кредити за извършени плащания. Той от друга страна, определя максималния процент на увеличение на 17,02 % за бюджетните кредити за поети задължения и на 24,46 % за бюджетните кредити за извършени плащания. Като същевременно уточнява, че те могат да бъдат оттеглени ако Парламента не даде своето съгласие.

30. Тъй като Парламентът не е дал съгласие относно тези компромисни предложения, председателят на Съвета формално ги е оттеглил. За сметка на това Парламента е приел измененията, които увеличават кредитите по отношение на тези предвидени в променения проект на Съвета с 401,7 милиона ECU за бюджетните кредити за поети задължения и с 563,3 милиона ECU за бюджетните кредити за извършени плащания. Общият размер на кредитите, които се включват в незадължителните разходи по този начин е стигнал цифрата 9 801,9 милиона ECU за бюджетните кредити за поети задължения и 7 917,7 милиона ECU за бюджетните кредити за извършени плащания. На 18 декември 1985 г. председателят на Парламента е обявил, че бюджетната процедура е приключена, и че следователно общия бюджет за финансовата 1986 година, така както е бил приет от Парламента на второ четене е окончателно приет.

31. Посочените по-горе цифри показват, че увеличението на незадължителните разходи, така както са приети на второто четене на бюджета от Парламента са в размер на 18,17 % (поети задължения) и 29,10 % (направени плащания) по отношение на бюджета от 1985 г., така както е бил приет, като тези цифри са били съответно 19,53 % и 29,73 % по отношение на коригираната финансова 1985 година, така както е приет от Съвета.

32. Това кратко изложение позволява да установим три фактически обстоятелства относно приложението, което е било направено на разпоредбите, определящи максималния процент на увеличение:

а) Комисията, Съветът и Парламентът са постигнали съгласие, че процентът на увеличение, така както е фиксиран от Комисията, се явява недостатъчен, за да позволи доброто функциониране на Общностите през бюджетната 1986 година;

б) Съветът и Парламентът не са успели да постигнат съгласие за нов максимален процент на увеличение, въпреки че крайните становища, приети от тези две институции са били доста близки една до друга;

в) кредитите, определени от Парламента на второ четене и включени в бюджета, така както той е бил приет на 18 декември 1985 г. от председателя на Парламента надвишават максималния процент на увеличение, така както е бил фиксиран от Комисията и различните променени проценти, които са били предложени от Съвета.

33. Твърдението, фигуриращо в буква б) по-горе е оспорено от Съвета като последният изтъква, че надхвърляйки увеличението, предложено при второто четене от Съвета, Парламентът е приел размера на максималните проценти, установени от Съвета. Парламентът въпреки това е направил възражения, че подобна теза би означавала да се приеме нов процент, който би бил едностранно фиксиран от Съвета, докато Договора изисква споразумение между Съвета и Парламента. Той напомня от друга страна, че Парламентът може не само да приеме или да отхвърли новите проценти, предложени от Съвета, но че той може във всеки момент, на основание член 203, параграф 8 от Договора, да отхвърли проектобюджет в неговата цялост.

34. Трябва да уточним в тази насока, че, ако Договорът предвижда, че фиксирането на максималния процент от Комисията трябва да бъде направен на базата на обективни елементи, то никакъв критерий не е бил предвиден за промяната на този процент: достатъчно е, според член 203, параграф 9, алинея 5, Съветът и Парламентът да постигнат съгласие и като се има предвид значението на подобно съгласие, което дава на двете действащи в синхрон институции свободата да увеличават кредитите за незадължителни разходи над процента, определен от Комисията това съгласие не може да се реализира единствено въз основа на предполагаемата воля на някоя от тези институции.

35. Твърдението, фигуриращо в буква в) по-горе, се оспорва от Парламента. Тази институция поддържа мнението, че незадължителните разходи за бюджетната 1986 година относно разширяването и облекчаването на „тежестите от миналото”, не са имали еквивалент в бюджетната 1985 година. Следователно те не могат да бъдат

визирани от процедурата, установена от член 203, параграф 9, и състояща се в прилагане на максимален процент на увеличение спрямо незадължителните разходи за текущата финансова година.

36. Този аргумент не може да бъде приет. Параграф 9, алинея 1 предвижда, че „за цялостния размер на разходите, различни от тези, които произхождат задължително от Договора или от актове, приети в негово изпълнение”, един максимален процент, „по отношение на разходите от същия вид от текущата финансова година” се фиксира всяка година. Изразът „разходи от същия вид” може да се отнася само до разходите, отбелязани в началото на това изречение, а именно тези които не са задължителни. Оттук следва, че Договорът не признава съществуването на незадължителни разходи, чието увеличение не се включва в приложното поле на максималния процент увеличение.

37. В своята писмена защита, Парламентът упреква допълнително Съвета, че не е постъпил по законен начин, като е представил непълен проектобюджет, най-вече що се отнася до това, че той не е съдържал необходимите кредити, за да посрещне разширяването и покриването на „тежестите от миналото”. По този начин Съветът е нарушил общите принципи за точно и недвусмислено бюджетиране. Това поведение е принудило Парламента да изпълни бюджета и по този начин да ограничи правомощията на последния.

38. Каквото и да бъде значението, което ние ще придадем на аргумента за надвишаването, посредством измененията, приети от Парламента, на максималния процент на увеличение, може да се констатира по този пункт, че не се полага на Съда, а на Съвета и Парламента, като действат заедно, да определят изискванията, които се поставят пред бюджета на Общностите от особени ситуации, такива като приемането на нови държави-членки или облекчаване на „тежестите от миналото”.

39. Оттук следва да констатираме, че актът на председателя на Парламента от 18 декември 1985 г., с който последния констатира, че бюджета за 1986 г. е окончателно приет, е бил приет в момент, когато бюджетната процедура не е била напълно завършена, при липса на съгласие между двете институции относно размерите на новия максимален процент на увеличение. Следователно този акт оттук нататък се явява незаконосъобразен.

Относно последствията от констатираната незаконосъобразност

40. Съветът иска отмяна на бюджета за 1986 г., дотолкова доколкото бюджетните кредити за поети задължения и бюджетните кредити за извършени плащания, които съставляват незадължителните разходи надвишават новите проценти на увеличение, предложени от Съвета в писмо от 29 ноември 1985 г. до председателя на Парламента. Съветът иска освен това от Съда да декларира, че актът за окончателно одобрение на бюджета, така както е издаден от председателя на Парламента на 18 декември 1985 г., е извършен в нарушение на Договорите, и по-специално на член 203, параграфи 7 и 9 от Договора за ЕИО, и на паралелните разпоредби на Договорите за Евратом и ЕОВС. Субсидиарно, Съветът иска отмяната на бюджета за 1986 г. в неговата цялост, и вследствие и на акта на председателя на Парламента от 18 декември 1985 г.; той моли Съдът да определи, в случай на пълна отмяна, последствията, които трябва да се считат за окончателни.

41. Парламентът иска от Съда в случай, че последния сметне иска за основателен, да каже, че отмяната се отнася за цялостния бюджет по начин, по който да се разпростре и върху цялостната бюджетна процедура, която би била незаконосъобразна поначало заради незаконното поведение на Съвета. Парламентът подчертава, че една частична отмяна би била в противоречие с характера на единен акт на бюджета, и че тя би оставила да просъществува проекта, изменен на второ четене от Съвета, нещо което се явява в противоречие с член 203, параграф 9.

42. Трябва да отбележим, първо, че ако Съдът е длъжен да следи за това институциите, които съставляват бюджетния орган, да спазват пределите на техните правомощия, то не е негово задължение да се намесва в процеса на преговори между Съвета и Парламента, които трябва да доведат, в рамките на тези предели, до съставяне на общия бюджет на Общностите. Следователно трябва да отхвърлим основните заключения на Съвета, които целят частична отмяна на бюджета, което би имало за последствие да вкара в сила варианта на този документ, който произлиза от предложенията, направени от Съвета до Парламента на 29 ноември 1985 г.

43. Следователно трябва да отбележим, че незаконосъобразността, с която се характеризира актът на председателя на Парламента от 18 декември 1985 г. се корени в обстоятелството, че последният е обявил, съгласно член 203, параграф 7, че бюджета е „окончателно” приет, след като окончателно решение още не е било прието тъй като двете институции не са били постигнали все още съгласие относно новия максимален размер на процент на увеличение.

44. Като разглеждаме ситуацията, такава каквато е била по време на второто четене на бюджета от Парламента, изглежда че позициите на двете институции не могат да бъдат пречка за това да се постигне съгласие. И действително увеличението на незадължителните разходи, определено от Парламента представлява процентно увеличение от 18,17 % за бюджетните кредити за поети задължения и 29,10 % за бюджетните кредити за извършени плащания, докато последните предложения на Съвета – компромисните предложения, които въпреки че са били „оттеглени” впоследствие – са били 17,02 % и 24,46 %.

45. Съдът не може да разглежда в каква степен отношението на Съвета или на Парламента по време на цялото бюджетно обсъждане им е попречило да стигнат до споразумение. Той трябва да се ограничи с това да обяви, че след като това необходимо споразумение липсва, председателят на Парламента не би могъл по законен начин да обяви, че бюджетът е окончателно приет. Оттук следва, че това утвърждаване трябва да бъде отменено.

46. Отмяната на акта на председателя на Парламента има за последствие да лиши бюджета за 1986 г. от неговата валидност. Следователно няма нужда да се произнасяме по заключенията на Съвета, които целят цялостната отмяна на този бюджет.

47. Съветът и Парламентът следва да предприемат мерки, които се свеждат до изпълнение на настоящото решение и да започнат отново бюджетната процедура от

момента, когато Парламентът на второ четене е увеличил кредитите относно незадължителните разходи, като е превишил максималния процент на увеличение, определен от Комисията, без да е постигнал съгласие със Съвета, относно новия размер на този процент.

48. Твърдението за невалидността на бюджета за 1986 г. идва в момент, когато една значителна част от бюджетния период вече е изтекла. При тези обстоятелства необходимостта да се осигури безпрепятственото функциониране на европейската администрация, както и поради важни мотиви за правна сигурност, сравними с тези, които настъпват, когато се отменят някои регламенти, оправдават Съда да прилага правомощията, които изрично му предоставя член 174, алинея 2 от Договора за ЕИО в случай на отмяна на регламент, и да отбележи последствията от бюджета за 1986 г., които трябва да бъдат считани за окончателни. При конкретните обстоятелства трябва да се прецени дали отмяната на акта на председателя на Парламента не може да постави под въпрос валидността на плащанията, осъществени и задълженията, поети в изпълнение на бюджета за 1986 г. до деня на произнасяне на настоящето решение.

49. Съветът от друга страна, е представил в рамките на настоящото производство, искане, което не се отнася до приложението на максималния процент на увеличение, а до вдигането от Парламента, на второ четене, на някои бюджетни линии относно разходи, които според Съвета са задължителни.

50. След отмяната на акта на председателя на Парламента от 18 декември 1985 г. това искане се явява безпредметно. От друга страна, трябва да отбележим, че проблемите на разграничаването на незадължителните разходи от задължителните такива са предмет на междуинституционалната помирителна процедура, установена със Съвместната декларация на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията от 30 юни 1982 г. (ОВ С 194), и те са от естество, което позволява да бъдат решени в този контекст.

51. В крайна сметка следва да:

- се отмени актът на председателя на Парламента от 18 декември 1985 г., с който се обявява, че бюджет 1986 г. е окончателно приет („Окончателно приемане на общия бюджет на Европейските общности за бюджетната 1986 година ”);

- да се отбележи, че тази отмяна не може да постави под съмнение валидността на извършените плащания и на поетите задължения преди произнасяне на настоящето решение, в изпълнение на бюджета за 1986 г., така както е публикуван в *Официален вестник*;

- да отхвърли иска в останалата му част.

По съдебните разноски

52. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, Въпреки това според параграф 3, алинея 1 от същия член Съдът може да заплати съдебните разноски, изцяло или частично, ако страните са загубили по едно или няколко от предявените основания.

Страните, всяка от които е загубила делото по някои от своите основания, трябва да заплатят съдебните разноски. Встъпилите страни трябва да понесат направените от тях съдебни разноски.

По настоящите съображения Съдът реши:

1) Отменя акта на председателя на Европейския парламент от 18 декември 1985 г., с който обявява, че бюджета за 1986 г. е окончателно приет („Окончателно приемане на общия бюджет на Европейските общности за бюджетната 1986 година”, ОВ L 358, стр. 1).

2) Отмяната на акта на председателя на Европейския парламент от 18 декември 1985 г., посочен по-горе, не разрешава да се поставя под въпрос валидността на извършените плащания и на поетите задължения, преди произнасянето на настоящото решение, в изпълнение на бюджета за 1986 г., така както е бил публикуван в *Официален вестник на Европейските общности*.

3) Отхвърля иска в останалата му част.

4) Всяка от страните, включително страните, встъпили по спора, следва да понесе собствените си съдебни разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 3 юли 1986 година.

Подписи